

Vertalen wat er staat? Переводим то, что в оригинале?

Мастер-класс по художественному переводу нидерландской прозы и поэзии. Ведущий – доктор филологических наук, профессор кафедры скандинавской и нидерландской филологии СПбГУ, переводчик **Ирина Михайловна Михайлова**.

Ваше участие станет более интересным и эффективным, если вы заранее переведете на русский язык небольшие тексты, приведенные ниже.

Возможно, этот мастер-класс будет интересен и для литературных переводчиков с других языков. Ведь радость работы с художественным текстом для всех нас одинаково ценна. Попробуйте перевести, даже если не знаете нидерландский!

Пожалуйста, пришлите Ваши переводы до 2 апреля по адресу iri-mi@mail.ru.

Просим вас взять с собой на семинар блокнот, ручку и ваш перевод.

Joke van Leeuwen

AAN EEN OLIFANTJE¹

Daar ben je dan, jij langverwachte,
mooie eenvoud, parel op vier
zware steunpilaren, met oude plooien
in je nieuwe huid. Je had een grote oom
van hout, die spoot in 't stad gedachten
nat en lichter dan ze waren.
En hij was, net als jij, gewenst.
Zie je die hekken? Hekken zijn je grens.
Daarbuiten zijn nog veel meer grenzen.
Hoor je die wezens achter gaas die met
gekleurde lappen om op twee
voor jouw idee heel dunne pootjes
naar je staan te staren? Die zijn van
onze soort. Wij heten mens.

¹ Стихотворение по случаю рождения слоненка в Антверпенском зоопарке

S. Carmiggelt

SPELEN

Al twee dagen verzamelt mijn zoontje rupsen - een hele vooruitgang sinds vorige week, want toen raapte hij op straat alle peukjes op, omdat hij zo'n leuk busje had om ze in te doen. Vanmorgen schudde hij mij wakker.

‘Papa, dit is André en dit is Ukkie.’

Ik moest even bijkomen, maar toen zag ik zijn arm, vlak onder mijn neus, met een dikke rups en een dunne - waarschijnlijk vader en zoon.

‘t Zijn mooie,’ sprak hij verliefd, ‘maar je mag ze niet aaien. Dan gaan ze dood.’

‘Ja,’ zei ik geeuwend, ‘ga ze nou maar weer laten lopen.’

Maar ik moest eerst goed kijken wat een mooie rug André had en natuurlijk tuimelde hij toen, mét zijn Ukkie, tussen mijn lakens.

Nu héb ik het niet op rupsen in bed. Ik ging rechtop zitten en wilde eruit, maar mijn zoontje riep: ‘Niet bewegen! Dan druk je ze kapot.’

Ik ging maar weer liggen, want ook het vaderschap vraagt offers. Er kriebelde van alles op mijn been, doch mijn zoontje maakte de dekens van onderen los en zocht net zolang tot hij de vluchtelingen weer op zijn arm had.

‘Lief hè?’ zei hij bij de deur, ‘en later worden het vogeltjes.’

Want helemáál precies weet hij alles nog niet.

++++++